

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 48/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a zo sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **soukeník – štrpka s. r. o.**, IČO 36 862 711, Strážnická 8141/5, Bratislava, proti uzneseniam Okresného súdu Nové Zámky č. k. 4C/18/2025-182 z 2. septembra 2025 a č. k. 4C/18/2025-196 zo 6. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami okresného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť.

2. Okresný súd sťažovateľke uznesením vyššieho súdneho úradníka z 2. septembra 2025 vyrubil súdny poplatok podľa položky č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) (spracovanie podania v listinnej podobe) s poukazom na § 821 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Súdny poplatok vo výške 30 eur bol sťažovateľke vyrubený za doručenie substitučnej plnej moci na zastupovanie žalobcu na pojednávaní konanom 1. septembra 2025 krátkou cestou na pojednávaní.

3. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá bola zamietnutá napadnutým uznesením sudcu, ktorý poukázal na povinnosť advokáta bezpodmienečne zabezpečiť komunikáciu so súdom výlučne v elektronickej podobe.

II. Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka poukazuje na judikatúru ústavného súdu (IV. ÚS 387/2010, IV. ÚS 63/2019), ako aj najvyššieho súdu (4Cdo/39/2007) k § 5 (osobitne k odseku 1) zákona o súdnych poplatkoch, pričom argumentuje podľa jej názoru ústavne nekonformným spôsobom výkladu zákona zo strany všeobecného súdu. Ustanovenie § 821 ods. 3 zákona o súdoch je podľa nej potrebné vykladať v kontexte § 5 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch.

5. Doručenie plnomocenstva alebo poverenia na zastupovanie pred súdom priamo na pojednávaní nie je podaním ani úkonom podliehajúcim poplatkovej povinnosti a akýkoľvek iný výklad je podľa názoru sťažovateľky neprípustný rovnako ako analogické určovanie dôvodu na vyrubenie súdneho poplatku. Ústavne konformnému výkladu zákona o súdnych poplatkoch a zákona o súdoch zodpovedá záver rešpektujúci zásadu „v *pochybnostiach v prospech poplatníka*“, t. j. záver, že poplatková povinnosť v týchto prípadoch nevznikla.

6. Zdôrazňuje, že konajúcemu súdu nevznikli žiadne náklady, ktoré by mohli byť kompenzované úhradou súdneho poplatku, keďže súd žiadnym ďalším spôsobom s touto listinou nemusel pracovať a ani ju nebolo nutné preposielať na vyjadrenie protistrane.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

8. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka ústavný súd konštatuje, že primárne bolo úlohou sudcu posúdiť toto rozhodnutie v namietanom rozsahu. Právomoc sudcu poskytnúť ochranu právam sťažovateľky tak predchádza právomoci ústavného súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu č. k. 4C/18/2025-182 z 2. septembra 2025 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre neprípustnosť.

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je správnosť vyrubenia súdneho poplatku za predloženie substitučného splnomocnenia pre advokátskeho koncipienta tzv. „krátkou cestou“ – priamo na pojednávaní a len v listinnej podobe.

10. Súd v napadnutom uznesení vychádzal z § 821 ods. 3 zákona o súdoch, podľa ktorého orgán verejnej moci, advokát, súdny exekútor, notár aj správca sú povinní v konaní pred súdom doručovať podania do elektronickej schránky súdu a používať pri elektronickej komunikácii so súdom elektronicкую schránku aktivovanú na doručovanie, ktorej sú majiteľom. Podľa § 2 ods. 1 písm. f) zákona o súdnych poplatkoch je poplatníkom ten, kto je povinný doručovať podania do elektronickej schránky.

11. Sťažovateľka namieta uloženie súdneho poplatku v zmysle položky č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov uloženého „... za spracovanie podania a jeho príloh v listinnej podobe, ak zákon ustanovuje povinnosť doručovať podanie do elektronickej schránky súdu a za spracovanie podania a jeho príloh v elektronickej podobe doručeného súdu inak ako do elektronickej schránky súdu, ak zákon ustanovuje povinnosť doručovať podanie do elektronickej schránky súdu...“.

12. Podstata tohto súdneho poplatku je zrejmá a je ňou zabezpečenie vedenia elektronického súdneho spisu. Je rovnako nesporné, že jeho súčasťou musia byť všetky podania doručené súdu v súvislosti s prejednávajúcou vecou, a to vrátane splnomocnení a substitučných splnomocnení – t. j. bez ohľadu na to, že sa nejaké podanie nedoručuje protistrane. Z tohto dôvodu v prípade, ak advokát poruší povinnosť komunikovať so súdom elektronicke, potom uloženie súdneho poplatku za spracovanie listinného podania do elektronickej podoby nie je svojvoľným výkladom zákona o súdnych poplatkoch. Bolo by ohľaduplné od konajúceho sudcu na pojednávaní právneho zástupcu upozorniť, že splnomocnenie je potrebné predložiť v elektronickej podobe, avšak v žiadnom prípade nejde o povinnosť sudcu na to upozorniť.

13. Ústavný súd napokon poukazuje na svoje nedávne rozhodnutie v skutkovo totožnej veci, keď ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol uznesením č. k. II. ÚS 709/2025-10 z 3. decembra 2025. Okrem iného ústavný súd v tomto rozhodnutí konštatoval, že ak všeobecný súd vo viacerých konaniach obdobnú či rovnakú problematiku odlišne právne posúdi, neznamená to, že každá taká odlišnosť je porušením základného práva v rovine ústavnoprávnej, a teda by mala viesť k zrušeniu jedného z týchto rozhodnutí (pozri tiež I. ÚS 231/2016).

14. Výklad zákona o súdoch a zákona o súdnych poplatkoch, aký poskytol okresný súd v napadnutom uznesení, nie je nesprávny, a podľa právneho názoru ústavného súdu je aj ústavne konformný, a preto nespôsobilý porušiť právo sťažovateľky na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy). Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu